

[Finansministeren.]

om multiplikatoren, vil jeg sige, at jeg tror nu ikke, der er mange i befolkningen, der ved, hvad en sådan én er; hvis det havde været duplikatoren, kunne man måske bedre have forstået det. Det lyder jo flot med disse koefficienter, som vi også hørte noget om. Der har siddet nogle unge mennesker, tror jeg nok man har lov at sige, i — er det det økonomiske råd? — og regnet lidt på dette her. Nogen nyhed kan det jo ikke være. All right, det er et fremskridt. Det er et fremskridt, at der er nogen, der har gjort sig den ulejlighed at sætte sig ned og prøve på, om man kan udtrykke disse ting i nogle koefficienter for de forskellige former for skat. Det skal da også hilses velkommen, at der er nogle, der gider gøre det. Men jeg vil da gerne minde om, at selve synspunkterne er da ikke noget nyt. Nu er det måske ikke så godt at henvise til, hvad man selv har sagt, men det vil jeg gøre alligevel. Jeg henviser til finanslovdebatten 1969, hvor jeg netop sagde til den daværende regering og den daværende finansminister: lad være med dette voldsomme spring i indkomstskatten, for det vil få de og de virkninger på opsparingen; det vil få de og de virkninger på lønbevægelserne ude på arbejdsmarkedet, og det vil ikke være nogen fornuftig økonomisk politik.

Nogen egentlig nyhed er det altså ikke. De fleste af os ved og kender jo disse ting, og vi er også enige om det. Det er ikke et spørgsmål om teorien og principperne, vi er uenige om. Vi er uenige om det faktiske: er det muligt at gennemføre disse besparelser? Det kan vi have forskellige meninger om. Vi mener altså ikke, at det er muligt i det omfang.

Men jeg vil da godt sige, at der står jo „mindst“ 200 mill. kr. Der står ikke 200 mill. kr. Der er altså en målsætning for, at man skal spare mere end de 200 mill. kr., og det er det, vi indbyder til. Som budgetministeren allerede har sagt, er han villig til at tage disse forhandlinger med partierne, og jeg er sikker på, at budgetministeren med det, han nu har vist bl.a. på sit tidligere område, undervisningsområdet, også vil være i stand til at gennemføre visse besparelser og gerne vil have partiernes medvirken til at nå mere end de 200 mill. kr.

Vi er i hvert fald ikke bekendt med, at SF

— for det bliver jo fremstillet, at det er SF, der slår bremserne i — vi er ikke bekendt med, at SF forlods skulle have afvist at drøfte sparemuligheder ud over de 200 mill. kr. Som sagt, der står „mindst 200 mill. kr.“

Regeringen er efter de store besparelser, der er gennemført og planlagt, ligesom SF tvivlende over for mulighederne for at nå meget længere end det tal, der er sat op dér, men som sagt, og som budgetministeren allerede har nævnt det: vi er absolut villige til at gå i forhandlinger herom.

Vi mener også, at skattetrykket er højt. Man skal nok være varsom med at sige, at det er for højt, men det er i hvert fald givet, at indkomstskattens andel af de samlede skatter er for høj, og den må altså bringes ned. Og dér må vi have lov til at bruge andre skatteformer. Selv om multiplikatoren er den samme for afgifterne som for indkomstskatten, må vi alligevel have lov til at sige: ja men der er også andre ting, der spiller ind. Der er psykologiske ting, der er arbejdspladsproblemer, og der er meget andet, som må indgå i de overvejelser, der ligger bag ved en beslutningtagen om, hvilken skatteform vi skal arbejde med i en given situation.

Men når man nu snakker så meget om skattetrykket, vil jeg nævne, at skatteudvalget har jo fået nogle tal fra finansministeriet, som vi igen har fået fra økonomiministeriet, og som er ganske oplysende. Der står nemlig, at skatter og afgifter i procent af nationalindkomsten under den forrige regering steg fra 46,4 i 1970 til 49,4 i 1971, men så i 1972, altså også på det skattegrundlag, som VKR-regeringen fastsatte, røg op på 50,1 pct. Det skal lige med i billedet, uden at jeg skal blive meget harmfuld over det, for det vil jeg ikke, men jeg synes ikke, det er rimeligt, at repræsentanter for de tre partier i dag, og ikke bare i dag, men også i går, altså i den nuværende situation, kører dette store løb omkring skatter og besparelser. Hvorfor gjorde man det så ikke, da man selv var der? Man gjorde det modsatte. Man satte skattetrykket gevaldigt op, og indkomstskatten steg, jeg tager ikke i betænkning at sige med verdensrekord, fra 1969 til 1970. Det er kendsgerninger, det er noget, vi ved alle sammen, så hvorfor blive ved med den melodi?

Fra 1972 til 1973 faldt skattetrykket fra